

er sat som Grændse ved den tyfste Lov (585 ÷ et Remedium) og den, af hvilken Størstedelen af Guldarbejder forarbejdes. Den har saa at sige en Art Hævd. At der ogsaa maatte forarbejdes Guldsager af højere Gehalt og disse stemples med deres virkelige Gehalt, er en Selvfølge.

For Sølvarbejders Vedkommende bør Grændsen for, hvilke Arbejder det skal være tilladt at forsyne med Gehaltstempel, ubetinget sættes som den nu er (og har været mindst fra 1685) for Kjøbenhavns Prøvesølv, nemlig til saadanne, som have en Holdighed af 826 ‰ (13 Lødig 4 Gren), som den laveste Grændse.

Saa vel for Guld- som for Sølvarbejders Vedkommende bør det til Sammenlødningen nødvendige Materiale ikke tages med ved Bestemmelsen af Holdigheden.

Med Hensyn dernæst til Spørgsmaalet om, hvem der skal have Ansvar for den rette Gehalt og Stempning af saadanne Guld- og Sølvarbejder, som efter Ovenstaaende maa betragtes som ægte Varer og altsaa skulle stemples, om det skal være Fabrikanten eller Guardeinen, da tale overvejende Grunde for, at det bør være Fabrikanten (Forfærdigeren) selv, der angiver Bestaffenheden af sit Arbejde ved at stemple eller lade stemple Gehalten derpaa, idet kun han kan være vis paa, at intet fremmed eller simplere Materiale bliver forstøkket eller skjult indeni den paagældende Gjenstand, eller at det ikke overdænges med Slaglod af lavere Holdighed (se f. Ex. Laugsartiklerne §§ 9 og 11 o. s. v. — Disse lide saaledes:

„§ 9. Efter som Sølv- og Guldarbejde ofte paa de Steder loddet, hvor ingen Lodding fornødent gjøres, saa at Sølvet og Guldet, naar det kommer til Omsmeltning, meget forringes, af Aarsag, at det, som til Lodding bruges, ikke er saa Lødigt som det, hvoraf Arbejdet bør at gjøres, saa maa ingen Guldsmed noget Sølv- eller Guldarbejde med mere Lodding besvenne, end dertil endelig fornødent gjøres. Understaar sig nogen her i mod at gjøre, da derfor med Straf at anses efter foregaaende 5te og 6te Artikler.

§ 11. End skulde nogen Guldsmed sig fordrifte til noget hult Sølv- eller Guld- Arbejde med Blye eller andet opfyldt, eller ringere Guld og Sølv, eller anden falskt Metal, med det gode og rigtige at sammenlødde, saa at det, som til Prøve paa Prøvestenen eller Smeltning falder, findes godt og det andet indenfor falskt, da straffes han efter Loven for falskt og høde desforuden til Ghermanden al Stads-Gjæld med tilbørligt, uanset at Wardinen derpaa haver sat sit Mærke. Men skulde det skjellig kunde ses, at hand derudi haver været Medvidder, og det ikke efter næst foregaaende Artikel angiver, da bør hand derfor og at lide lige med den, det forarbejdet haver“).

Det er nemlig umuligt nuil dags for en Guardein at undersøge et Stykke Guld- arbejde (med Sølvarbejde er det tilbørlig lettere gjørligt, se nedenfor) nøjagtigt paa anden Maade end ved at smelte det hele sammen i Digel og derpaa probere den sammen- smeltede Masse. Guldarbejde er nemlig i Reglen saa smaat og sammenfat af saammege Dele, at det vilde være faktisk umuligt at saa affkrabet saameget af hver Del ($\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ Gram), som der udfordres til Udsørelsen af en Prøve, uden komplet at ødelægge Arbejdet. Dertil kommer, at det Affkrabede altid vilde være det Udvendige, der ved Røgning (Farvning) er gjort finere, og først at bortkrabe Røgehuden og saa gaa ind i Massen, dertil vil Guldarbejde næsten altid være for tyndt og for smaat.

Ved Sølvarbejdet er Metallet dels tykkere, dels ere de sammensættende Dele større, og til en Prøve kan man lettere hjælpe sig med lidt mindre Metal, naar det ikke gjælder en meget nøjagtig Prøve. Men hvad der kan være anbragt indeni, er jo umuligt at se,